

Jedného pekneho rána ma zaujal Figelov výrok o tom že slovenskú cestu 66, ako jednu z troch 66 route na svete, chcu premeniť na výkladovú cestu. Tak ma napadlo prejsť si tú cestu, este som ju celu nesiel, a reku spravim si sen Route66, aj keď len slovensky. Keď Shrek navštívil aby sa šatovalo z jeho chaty v Raadvani, po tom ako Bobby vyhlásil že bude jeho vychyrený gulasik, som ani na sekundu neváhal, a presunul začiatok akcie už na piatok.

Vyrazil som po práci, nalahko ako som bol zvyknutý, no veru na chatu som prišiel tesne pred zatmením, už troška premrznutý, bolo to vzhľadom na to čo nás ešte len čakalo zahrievacie kolo. Ani nie 5 minút po mne prišli aj Shrek s Maartym, ktorí išli od hraníc. Veselo rozprávali, že dali nejake šrekotrasy, že nejaki mufloni im tam do cesty skakali a že nejake rukavice sa stratili, ale po par Jack Danielsoch sa spokojne usmievali, gulasik bol výborný, debatili sme do 2hej ráno.

Po tom ako som sa "vydatne" vyspal až 4h, (kto nepočul chrapacie duo Shrek-Maarty neverí ako je možné, že sa sroby nevylietli z dosiek), ale po vydatných panajkách z včerašného gulasika sme nastarovali (no ja obtiažnejšie, ale predsa) masiny, naobliekali sa (už veru som aj zimnú výstroj dal, sák bolo nejakých krásnych 6st), vyrazili smer Hungary, po ceste nam Shreko chcel ukázať restauráciu na plávajúcej lodi, zaviedol nás na cestu čo išla 20 m od Dunaja, krásna cesta, jesenné farby, Dunaj..parada, dali sme si kofolu...no, nazývali to kofolou ale malo to len farbu kofoly, a vydali sme sa oficiálne na trasu. Nastartoval som GPS, a smelo sa dal viesť. Po takej istej ceste ako sme išli, 20m od Dunaja, GPS ukazovalo jasný prejazd, ale pred nami zrazu akoby niekto mamutím bagrom odbagroval kus zeme...žiadna značka že cesta je prerušená výtokom vody nejakej cerpacky, priekopa asi 10m hlboká, isté tade v noci aj sa veru pototo...dalo sa to obísť cez taký prieťah, ktorý ale bol strmý a nepriemerný na spodok motorky. Po zvladnutí ale už sme veselo šli smer Salka, presli sme hranice Hungary, pofotili dokazovú dokumentáciu a pokračovali cez HU. Prekvapivo dobrá cesta vo zvláštnom teréne, pomerne dobrý asfalt, stúpanie a klesanie ako duny nás príjemne rozohriali, aj maďarski jogurti nás kupodivu pozdravili (teda iba jedna časť 6tich, ti ano, druhá časť čo šla oproti nás mala v pecku ako to majú maďari vo zvyku), aj kupodivu tá prvá časť jogurtov šla slušne len 95-100, tak príjemne naladení sme si to prdkali coprckým tempom, až kým nezacali sa objavovať na ceste biologické miny charakteristickej farby, pachu a tvaru. Najprv sme si ich signalizovali na ceste, keď ale už bolo viac a viac, a ja som dostal sialený krc do nohy po jednej signalizácii, museli sme sa dať na anglický spôsob jazdy vľavo. Nastal tie kusok pred hraničným prieťahom sa objavil sedliacky konský zapran aj s priviazaným koníkom, ktorý veselo cupital za vozom a rozsieval za behu miny. Puch nás varoval vopred. Po tom čo sa nám ich podarilo obísť, sme sa vrátili do Siah a prekročili prvý meter I66. S pocitom 'aaaa, už je to tu' sme ukrajovali prvé kilometre, aj slniečko začalo hriať, bolo to už tesne okolo 13tej, krásna krajinka, ciste nebo, samé dobre bubnoval. Obed bol dohodnutý na pol druhu v kolibe Straze pri Zvolene, reku treba popohnať koníky, troška meskame, ale prišli sme tam po miernych komplikáciách, keď som si až neskoro uvedomil že tá sipocka na GPS

sa nejak uz hodnu chvilu nehybe. Po odovzdani vedenia Maartymu, ktorý mal druhé GPS, sme trafili, nas tam už čakal Boby a Vendulka a časník ktorý nam oznámil (po odstrojení samozrejme) že máme ísť do predĺžky. Oni tam majú svadbu. Tak sme sa presunuli do starej kolony oproti. No najprv ako sme vošli a videli že je to plné, pochytili sme obavy, ale o pár sekúnd na to sa nas ujal agilný časník, zaviedol nas do pivničných peknych priestorov, ani sme sa neusadili poriadne už časníčka písala objednávky na polievocky (zahriat zahriat ano treba), a za pár minút boli polievky na stole. Žiadne že tanier s polievkou ale rovno celá misa, každý nech si nabere nech sa paci...velmi príjemne, leďva sme dojedli polievky, už sa nieslo druhé, hoci sme si každý naobjednávali ine, porcie veľké...proste to tam išlo len také fukoty, časník lietal ci je všetko v poriadku, ci nam nič nechýba. Za 15 minút už sme chlipekali napapani kavicku...a keď časník dokázal zohnať aj lbalgin, Maarty vyhlásil, že bude tu restauráciu velebit po celých Čechách :) (tak som zvedavý). Autobus ktorý prišiel po nas už mal výstyk odchodu, 20 spokojných ľudí cupkalo pred, my sme ešte kavickovali, a kecali so Sकिनom, ktorý nas prišiel pozrieť, aj keď sa viac venoval Vendulke ako nam. Na parkovisku sa práve objavil Gapy, vymenil si nejaký kontraband s Bobym, s nami pozdravy a packu, a pokračovali sme v jazde po I66. Slniečko už bolo za oblakmi, čas sa krátil, teplota tiež, nadmorská výška naopak stupala, obláčiky sa zmenili na zlovestné mraky medzi horami, ponáhľali sme sa do cieľa, ktorým bol Horský hotel Puste pole. Posledných 10 km bolo akoby nekonečných, už aj snežík jemne poľetoval, zima už bola, aj my unavení, aj mrak sa zmenil na olovenú oblohu, aj tma prichádzala, hľala nas vidina cieľa, ale policajné hliadky nas držali v predpísanej rýchlosti. Nakoniec sme dorazili do cieľa, sme presli až na posledný meter I66, dali dokumentáciu fotku na krízovútku, a ubytovali sme sa. Vybírní majitelia hotela vyšli v ústrety, Shreko a Maarty dostali 3 izbový apartmán s kuchynkou, spoločenskou miestnosťou, chladničkou, kupelňou, ja som dostal 2 izbový apartmán 4 lôžkový, všetko v cene 9.90euro, boli sme jediní hostia v hoteli, proste veľká spokojnosť, dali sme si večeru, pečenú kachľu, nejaké pivočka a regále (chceli sme piť Chivas Regal keďže nemali Jack Danielsa), večer sme strávili debatou, zapísali pochvalné slova do knihy hostí. Keď nam domáci povedali že večer tam bolo -10 stupňov, že ešte okolo obeda ako sme prišli padal husto sneh, vedomy si mojej slabšej batérie, dal som si tu namahu a vybral som batériu a zobral si na izbu, tesil som sa ako luxusne nastartujem ráno. Teplota klesala, chodil som kontrolovať teplomer, keď okolo 2 začalo aj snežiť, tesil som sa na bielu krajinu ráno a trusili vtipy o tom ako budeme motorky vykopávať. Ráno ale sneh nebol, zima áno, všade inovať a zamrznuť karuže, po dobrých ránojkach sme sa začali vstrojovať na cestu. Všetci oblečení, reku ideme, batéria nahodená, otocím klucikom, starter, cvak a tma...kuaaa....ani displej, ani svetla, mŕtva mašina. Tak sme strávili hodinu zisťovaním čím to bude, rozobral som moju elektrárnu pod sedáčkou, preveril všetky poistky, dal nabíjať batériu...no nič. Podarilo sa nastartovať motorku pripojením batérie z druhej mašiny, tak sme za chodu motora namontovali batériu naspäť, reku ideme, ak bude nutné zhasnúť motor pre tankovanie uvidíme, kým ide motor je dobre. Neskôr ale slo nastartovať bez problémov niekoľko krát, potom sice nam to spravila znova, ale prišli sme na to, že to zrejme poplasne aktivuje imobilizér, že staci skratovať + a - a zas to ide. Predpokladám, že to môže súvisieť so slabou batériou že prudko klesne napätie pri starte a poplasne to vyhodnotí ako narušenie obvodu, kupím novú batériu, ak nepomôže jej ňem poplasne o stenu. No my sme išli smerom 167, čakali nas užasné serpentíny, Maarty sa dal smerom PL, tiež krásna cesta smer domov do Čiech. Na ceste ešte ladiť, zima, išli sme tak 40, opatrne. Zatiaľ čo cesty bola hruza, tak zaflakovanu a rozbitu cestu som nevidel a to Shrekotrasy jazdim v pohode, ale po chvíľke prišiel novúcky asfalt. Pred rokom keď som tade šiel ešte tam bol tankodrom, vytesili sme sa zo serpentín. Keďže tým mojim problémom so startovaním sme stratili čas, nebol čas ísť tankovať do Telgartu ako sme zamýšľali, a čakala nas serpentínová cesta dlhá tak na 50 km, začali sme sa obzerať po čerpacej stanici. S hrozu sme zistili, že tam široko ďaleko

(Jelsava) ak aj je cerpacka, tak v nedelu poobede neni sanca ze je otvorena. Ej veru aj nas usmev presiel, aj ked nam domaci suhaji ochotne radili, len nas viac zneistili. Tak sme zvolili variantu istoty, prerušili sme planovanu trasu, presunuli sa do Revucej, natankovali, a zvolí si alternativnu trasu cez Sirk do Hnuste. Toto bolo osudove rozhodnutie vyjazdu. Ked som pozrel na GPS na mapu, vidiac tie serpentiny, no tusil som ze to nebude cafe ride. Uz zaciatok cesty prebehol v znameni 'kade tam kua'? Ked sme sa pytali na cestu, domaci svorne tvrdili ze to je zla neudržiavana cesta a mysleli si ze nam sibe urcite, ale nas to nemohlo odradiť. Reku ked sme uz tam, musime ju vidiet a prejsť. No domaci mali pravdu. Uz viem ktora cesta je najhorsia na Slovensku. Tato. Prúdke otrocky na rozmravených vysokoch asfaltu s naviatym listim a strkom a dierami....jazda zrucnosti...trojku sme mali maximal...ale bolo to len cca 15 km, akonahle sme vosli do Sirku, prisiel naopak krasny asfalt, tocaky, Shreko sa dostal do zivlu, zacal suchat stupacky a klopit ako jogurt, proste zajazdili sme si fantasticky. Bola to odmena za tie zle cesty, urcite tade este pojdeme. Nuz potom sme sa dostali na hlavny tah cesty prvej triedy a uz nas to nieslo domov, lenze zas cas sa kratil, svetlo tiez, teplota klesala, zapadajúce slnko neznesitelne oslepovalo, chvilami vyslovene slepota, tak reku dame veceru v motoreste za Dudincami, kde sme sa prekvapivo dobre najedli, a za padajúcej tmy pokračovali domov. Zima uz bola citelna. V Kolte som sa rozlucil so Shrekom, a ja som sa vydal domov po znomych cestach stylom zavesit sa za auto a držat sa ho v patricnej vzdialenosti ako kliešť nech mi dopredu v tme ukazuje cestu. Domov sme dorazili všetci traja, uživeni, ale vyteseni, rozhodne sa Route66 po Slovensky vydarila - aj ked z Magickeho svistu vznikol nakoniec u mna 700 Drsných kilometrov (Shrek a Maaty dali aj poctivych 1000 km). Proste velka spokojnosť, u mna rozhodne najlepsí vyjazd v sezone. Zima sa striedala so slnieckom, krasny asfalt s rozbitymi cestami, hornate useky s rovinami na juhu..velmi pekny vylet. Fotky vid Galériu.

Slová šamana:

dovolím si pridať zopár riadkov ...

1. vďaka tejto akcii som objavil ďalšieho blázna na dvoch kolesách ... nemá ešte čierny odznak, ale dostal špeciálnu úlohu, takže má možnosť ho získať aj bez kotrmelca na výjazde. ... už ho má.
2. zistil som, že okolo Kokavy, kde hlavné cesty vyzerajú niekedy rovnako ako miestne komunikácie a nikde nie sú vyznačené čísla ciest, by mohla zlyhať aj moja NN2G! keby nepomohla GPS ...
3. ak z jedného miesta pri ceste vyskočí jedna vysoká zver - treba čakať, že vzápätí vyskočia ďalšie.
4. ak z nezapnutej brašne počas jazdy stratíte jednu zimnú rukavica, tak vám určite zostane ľavá.